

VÄSTERBERGSLAGENS

UFO

nr. 2 1989

NYTT

UFO-NYTT ÄR EN TIDSKRIFT FÖR MEDLEMMAR INOM VÄSTERBERGSLAGENS
UFO-FÖRENING. UFO-NYTT UTKOMMER 4 GÅNGER PER ÅR.

FRÅN REDAKTIONEN

Nummer 2 av UFO-NYTT 1989.

Två intressanta fall från Jämtland

Var det ett UFO i Vittsjö?

Några sidor världsnytt

samt några sidor Dala-nytt.

En båt vid rymdens horisont verkar

vara mycket intressant inte minst "Suprakakan"

En liten rapport från programmet "M" som föreningen
var med i.

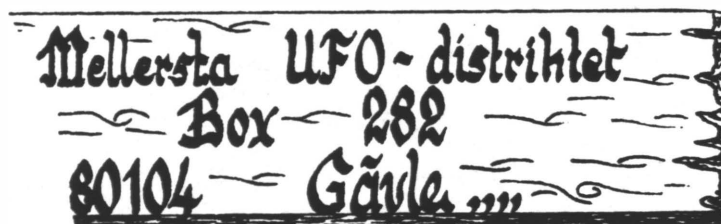
I redaktionen: Bernt Berglund, Gudrun Andersson, Birgit Sälgröm

Medlemskap 1989 60:- 1990 75:-

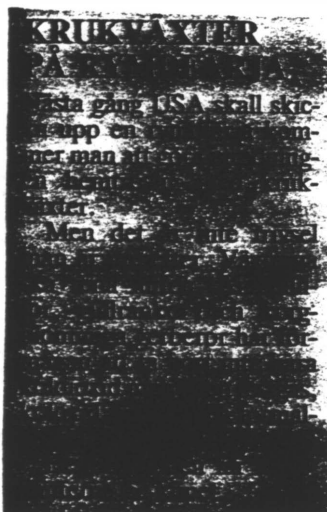
Under 16 år 25 kronor

Adress: Box 71 771 01 Ludvika

Postgiro: 16099-4

Mellersta-UFO-Distriktet hade sitt Årsmöte den 12 mars 1989
i Rättvik. Mötet satte punkt för en försöksperiod på 2 år för
att se ifall det är något att sats på för andra delar av
landet. Samarbetet har varit mycket gott och samtliga föreningar
har ställt upp för varandra när det har behövts.
Årsmötet ansåg att det vore synd om verksamheten inte fick
fortsätta. Det skapar ett gott samarbete och kamratskap.

HUMANOIDFALL I REVSUND, JÄMTLAND

Den här händelsen ägde rum på vintern, troligen efter jul 1978 eller 1979. Hans -Gustav Hermansson hade varit till Pilgrimstad (en ort 3,5 mil SÖ om Östersund) på lördag kväll. När han åkte hem kl. 01.00 söndagmorgon och kom till Revsund 01.15, så fick han på ca 100 m avstånd ifrån trevägskorsningen se någonting blått vid vägkanten på höger sida. Då han kom närmare fick han se att det var en figur som stod uppe på snöplogkanten. Storleken var ungefär som en grabb i 7-8 års åldern, ca. 120 cm. hög. Upptill hade figuren en blå jacka och nertill mörka byxor. Hans-Gustav såg ingen mössa. Figuren var vänd med vänstersidan emot det håll Hans-Gustav kom ifrån och tittade hela ^(uden) tvärs över vägen. Just när Hans-Gustav skulle passera, fick han se att figuren hade en konstig blick. Då kom rädslan och han ökade farten för att skynda sig hem. Han vågade inte stanna därför att han kände på sig att den här figuren stod där därför att han skulle stanna.

Senare på söndagen åkte han tillbaka till vägkorsningen för att titta där figuren hade stått. Det fanns inga spår i snön. Hade det här hänt 4 timmar tidigare, vid 21-tiden, så skulle han inte ha reagerat speciellt över att det stod ett barn på snöplogkanten, men kl. 01 på natten är inte så små barn ute.

Det var också konstigt att figuren inte reagerade över varken starkt helljus eller Hans-Gustavs framfart.

Kurt Persson UFO-Z

Regn utan några moln

LISSABON (AP-Expressen). Det är något konstigt med regnet som faller över den lilla portugisiska byn Cibanas. Det faller från en klarblå himmel.

Sedan i augusti regnar det varje dag mellan fyra och fem på eftermiddagen, hävdar den portugisiska pressen. Även då det inte en moln finns på himlen.

Byborna vet vad det är. En 70-årig kvinna i byn har i flera månader och förbannade då byn. Meteorologerna samlar data för fullt om fenomenet men har ännu inte kunnat ge något svar.

KONTAKT MED RYMDEN. Radioamatören Gordon Gunnels, som är författare till och blind till följd av en trafikolycka (MS), håller i en sovjetisk kontakt med rymdstationen Mir. Gunnels rumslägenhet hemma i Kalifornien. I förra veckan hade han med beaktande på Mir överlämnat Vladimir Titov. Han pratade engelska minst lika bra som jag berättade Gunnels. Jag frågade sig var jag hade sagt att jag hördes vid det. Det lät som om han berättade sig rakt över mig. Det var bara ett par veckor sedan sovjetiska kosmonauterna för första gången kontakt med radioamatörer. Deras amerikanska kollegor däremot kommunicerat med radioamatörer länge.

HUMANOIDFALL I DÖVIKEN, JÄMTLAND

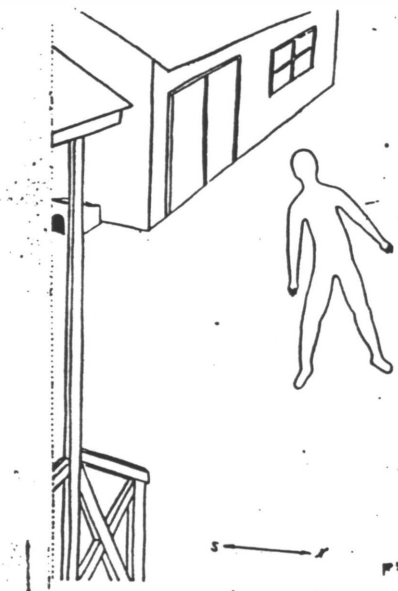
Den 24/11 1988 satt Rune Asplund, Dövikén, Jämtland, vid köksbordet och drack kaffe. Klockan var strax efter 21, när han fick se en människoliknande varelse på gårdsplanen utanför fönstret, ca 6 m från huset. Varelsen var ca 1.6 m hög och stod bredbent med armarna ut ifrån kroppen. Den hade en grodmansliknande dräkt som täckte både händer, fötter och ansikte och var utan skor. Dräkten tycktes vara gjord av ett aluminiumliknande material och det lyste ifrån den likt reflex. Varelsen stod på samma ställe och vaggade sakta i sidled. Rune satt kvar i ca 30 sek och tittade. Därefter klev han upp och ställde sig vid bordsändan för att se bättre. Där stod han ca 30sek. Sen gick han och öppnade innerdörren och kunde fortfarande se varelsen stå kvar ca. 4 m från bron. Men när Rune öppnade ytterdörren så försvann varelsen plötsligt i tomta intet. Rune ställde sig på bron men kunde inte se varelsen någonstans.

Hans hundar som var i en hundgård, skällde lika som när det kommer främmande till gården.

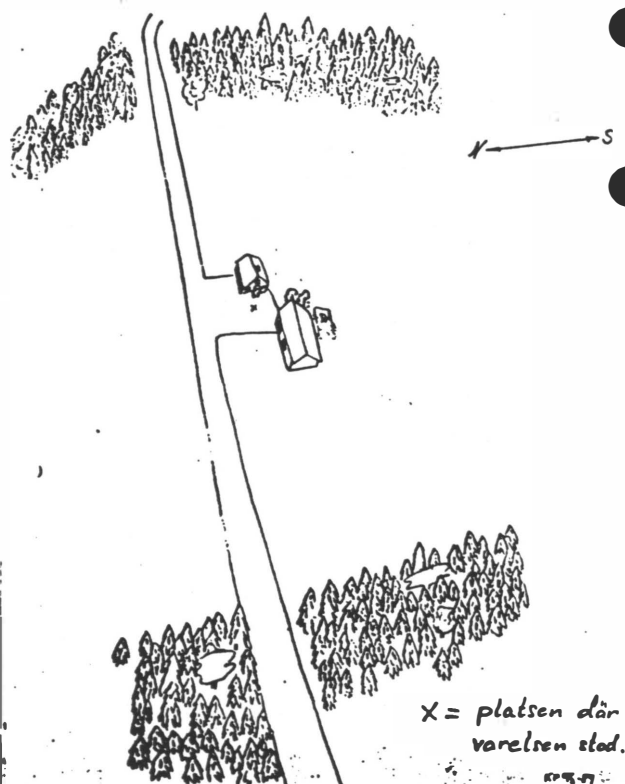
Rune har ingen förklaring till det var för varelse han såg på gården. Han kände ingen påverkan av upplevelsen.

Enligt Rune skall också en polisbil ha stannat av sig själv när poliserna i bilen observerade ett flygande föremål. Inte förrän föremålet försvann gick det att starta bilen igen. Händelsen inträffade samma kväll vid byn Hunge ca. 1 mil från Dövikén. Detta har nyligen kommit fram och har ej kontrollerats ännu.

Kurt Persson UFO-Z

RUNE ASPLUNDS GÅRD I DÖVIKEN

VÄRMLANDS FOLKEBLAD

KARLSTAD

1988-11-24

30,200 EX

(S)

143

AB PRESSURKLIPP

Tel: 08-705 12 00
Box 1510 171 29 SOLNA

Storforstrio

Orbjet 1? såg ufo

STORFORS **VE** Göran Nilsson, Stig-Åke Swärdh och Stellan Myhr, som bildar GGS-trion från Storfors hade varit i Karlskoga på en spelning på fredagskvällen när de upptäckte ett starkt ljussken på himlen.

- Klockan var runt halv två på natten när vi passerade Mosserud strax före Storfors. Plötsligt såg vi någonting som liknade en blix och ett kraftigt ljussken som lyste vitt, berättar dragspelaren Göran Nilsson.

Himlen lystes upp så kraftigt att trion beslutade sig för att stanna bilen och gå ut och se efter vad som stod på.

- När vi kom ut upptäckte vi ett moln som hade formen av en cigarr. Plötsligt blev det oregelbundet i formen och började ringla iväg uppåt, säger Göran Nilsson, som konstaterar att det var första gången han såg något sådant här.

- Vi såg det så tydligt alla tre och allt var över på någon minut.

Göran Nilsson vet inte riktigt vad han ska tro om det inträffade men han viftar absolut inte bort det.

- Nej, man ska nog inte nonchalera sådana här händelser, säger han.

- Det vi såg vid Mosserud var så fantastiskt att man måste ta det på allvar. Och jag kommer aldrig att skratta åt någon person som kommer till mig och berättar att han har sett ett ufo.

OWE NILSSON

MYSTISK STRÅLE FRÅN TVILLINGSTJÄRNA

Rymdforskningen kommer ju ständigt med nya rön - och nu har man funnit något som man tror kommer att bringa ordning i de fysikaliska teorier vi vant oss vid att tillämpa. Det är en tvillingstjärna, 14 000 ljusår bort från jorden, som sänder ut en kraftfull stråle som träffar jorden långt uppe i atmosfären. Strålen innehåller en helt ny sorts partikel, menar forskarna.
(Allers 49-88)

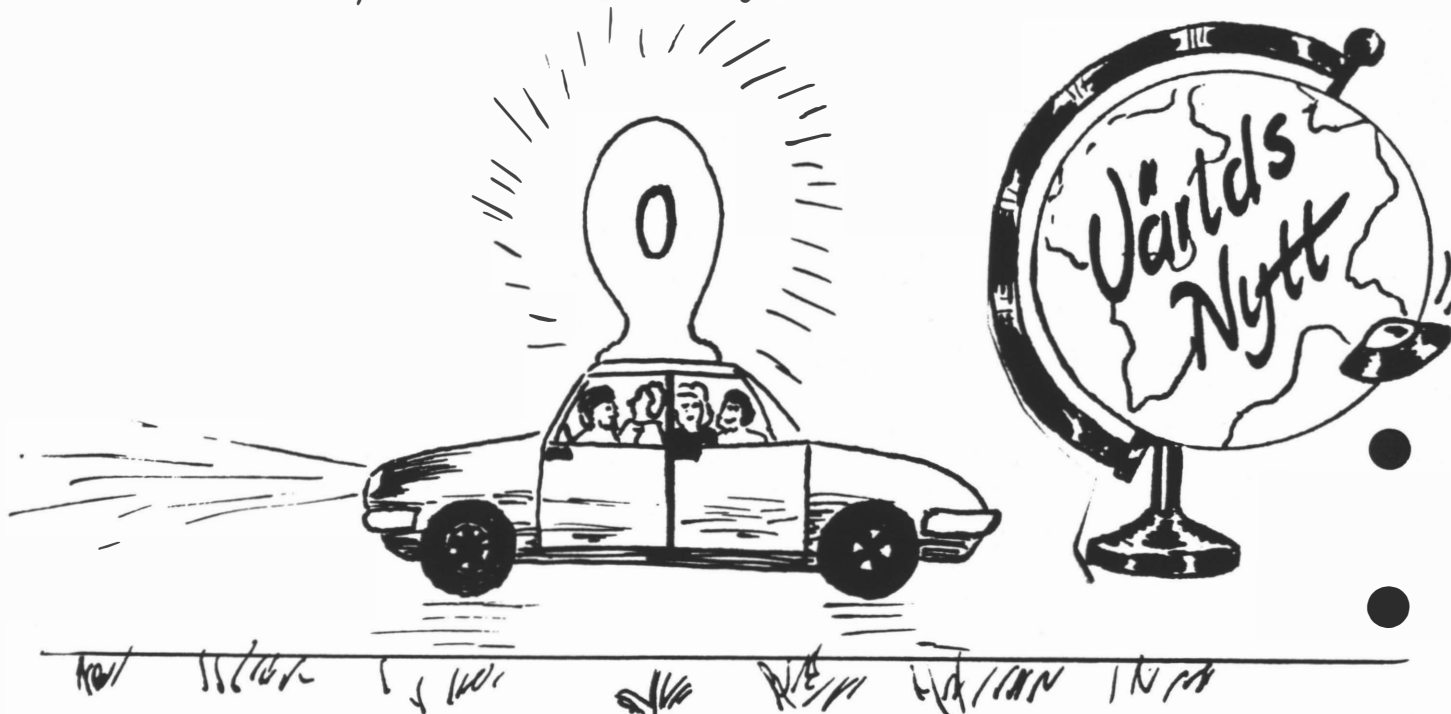
UFO lyfter bilar och flygplan.

I nr 1 av UFO-NYTT fanns några intressanta UFO-händelser att läsa, nämligen den om Frederick Valentich som försvann med sitt flygplan, en Cessna, utanför Melbourne i Australien, samt den senaste UFO-händelsen därifrån där en bil lyfts upp från vägbanan av UFO:t.

I senaste numret av FSR, Flying Saucer Review, skriver en UFO-forskare från Australien om dessa och flera andra liknande händelser:

Paul Norman: " Medan vetenskapen presenterar sina motsägelsefulla påståenden, det ena efter det andra, men inte kommer med en tillfredsställande förklaring av UFO-fenomenet, så har ännu en händelse inträffat som bevisar att de mystiska objekten har en stark gravitationseffekt eller någon liknande kraft.

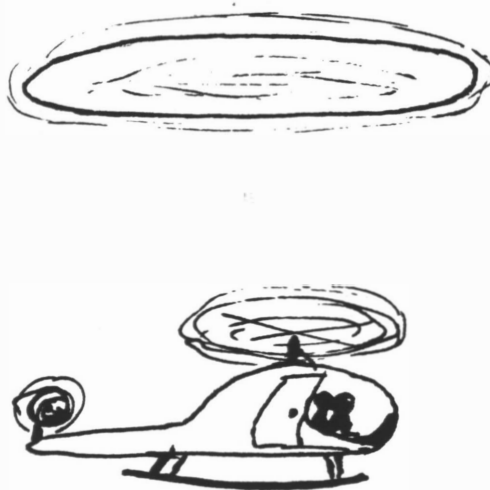
Den 20 jan. 1988 lyftes fam. Knowles bil en kort stund upp från vägbanan, under färden över Nullabor Plain, väster om Mundrabilla i västra Australien. Under tiden som UFO:t greppade biltaket och lyfte bilen, så visste inte passagerarna om att de var en bit ovanför vägbanan, förrän UFO:t misste greppet och bilen föll och landade på det bakre högra hjulet så att däckdet exploderade. Faktum är att föraren trodde att han körde 200 km/t för att undkomma objektet.

Det finns skäl för att tro att detta var en kidnappningsaktion som misslyckades. En 1984-års Ford Telstar kan inte komma upp i den hastigheten på vägbanan. Fakta talar istället för att denna bil kan få upp denna fart på hjulen när den lyfts från vägbanan och detta bevisades med ett test som VUFORS undersökare John Auchettl gjorde.

Fallet Coyne.

Den 18:e okt. 1973 ägde en annan liknande händelse rum. Det var när en arméhelikopter med fyra mans besättning, flög på 2500 fots höjd över Ohio, USA. Männen såg först ett ljus som troddes vara varningslampan på en radiomast, men till deras förvåning, så närmade sig ljuset helikopterns färdväg på kollisionkurs. När UFO:t kom närmare, såg kaptenen, Larry Coyne, att det var cigarrformat och metalliskt. När han trodde att objektet skulle kollidera med honom, så förde han kontrollspakarna i läge för nedåtgående, och då helikoptern sjunkit till 1700 fot, tittade Coyne upp och såg att UFO:t fanns Ovanför dem. Han tittade sen på höjdmätaren och såg att helikoptern ändå drogs uppåt. Den steg från 1700 fot till 3500 fot på några sekunder, medan kontrollerna fortfarande stod på nedåtgående. Vid 3500 fot återfick Coyne kontrollen över helikoptern och kunde fortsätta färden mot sin destination.

Valentich-fallet.

Australiens mest berömda UFO-fall är naturligtvis Frederick Valentichs möte med ett UFO den 21 okt. 1978. VUFORS medlemmar och läsare är bekanta med denna händelse och detaljerna har berättats gång på gång. (UFO-NYTT nr 1-89). Tilläggas kan att pilotens far, Mr Guido Valentich, är medlem i VUFORS och deltar i offentliga möten där de närvarande har möjlighet att diskutera fallet med honom och de medlemmar som undersökt händelsen.

Eftersom vi inte vet vad som hände efter det de mystiska ljuden avbröt radiosändningen mellan Frederick Valentich och Melbournes flygservice, så får ovanstående händelser oss att undra om Valentich-händelsen också var ett fall av misslyckad kidnappning. Var ljudet som hördes, det som UFO:t gjorde då det försökte göra fast på Cessnan?

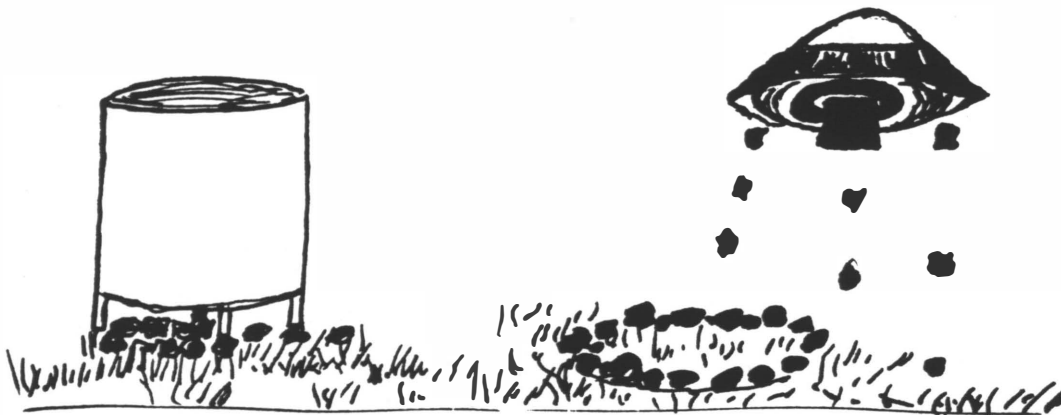
Hur som helst, Larry Coyne och hans besättning kom tillbaka och kunde berätta om det, men Frederick Valentich försvann.

Händelser i Rosedale.

Många andra fall har inrapporterats om bilar, som lyfts från marken och flygplan som antingen lyfts upp, pressats nedåt eller försvunnit under närkontakt med oidentifierade flygande objekt. Så finns det andra händelser, under vilka gravitation eller liknande effekter inte verkar naturliga, dvs störda på något sätt, som t.ex. den händelse som inträffade i White Acres, mellan 01 och 02 på natten den 30 september 1980. Platsen ligger nära Rosedale i östra Viktoria, Australien.

Vittnet, George Blackwell, vaknade av att hästen galopperade runt i paddocken och att korna var oroliga. När han gick ut för att se efter djuren, så såg han något, som han först trodde var ett flygplan som höll på att störta. Men till hans förvåning så planade objektet av längs marken och flög på ca 300 fots höjd förbi hans hus innan det flög mot en vattenreservoar (tank) tre kvarts km bort. George såg hur objektet svävade över tanken och sen landade 100 fot från den.

Han trodde då att det möjligen kunde ha varit en helikopter som försökt skrämma hans djur. Han hoppade därför upp på sin motorcykel och åkte bort till platsen. När han kom nära objektet så såg han att det inte var något känt flygplan. I ljuset från fullmånen så såg han att maskinen var klockformad. Den var till största delen orange-färgad med en vit kupol upptill. UFO:t gav ifrån sig en pust av hetta och började sakta stiga uppåt, och han såg då en stor cirkelrund ram som omgav en grov tub på undersidan. Ramen utvidgade sig när maskinen lyfte. George såg något falla ned från maskinen när den flög iväg. Vattentanken, som rymde 10.000 gallon, hade fyllts helt som reserv ifall vattenförsörjningen skulle fela. När man synade den i dagsljus, så fanns endast en fot vatten kvar i tanken.. Alger satt fast runt sidorna av tanken hela vägen upp.

Stenar, som hade lagts upp mot tanken för att vara ur vägen, hade dragits åt sidan av någon kraft och låg nu i en cirkel på marken där maskinen hade landat. Mindre stenar, som sågs falla från UFO:t när det flög iväg, hittades på marken i flygriktningen.

Kanske var avsikten med besöket att UFO:t hämtade vatten? Men den kraft som flyttade stenarna verkade inte ha någon avsiktlig uppgift, såvida inte problemet fanns i UFO:ts kontrollsystem som inte stängts av efter vattenhämtningen.

HÄNT SEDAN SIST.

Den 7 december 1988. OJE.

Birgit Lindkvist berättar: Vi kom åkande från Malung mot Mora. I Kättbo upptäckte vi ett starkt lysande föremål. Vi stannade och tittade på vår klocka, den var 08.49. Föremålet stod stilla i lodrätt läge över vägen, för att sedan dra sig åt höger och då samtidigt gå över i vågrätt läge sakta. Vi såg detta fram till 08.57. Föremålet var med mina ögon mätt, ca 1 - 1,5 meter långt och 3 dm brett. Ungefär cigarrformat. Sedan försvann det fort. Avståndet kan ej bedömas. Men storleken på 100 - 150 cm på utsträckt arm, det var stort. Vädret var klart med solsken.

LODRÄTT

2.

VÅGRÄTT

TILL

VID VÄGEN NÅGRA FÅ HUS.

Den 1 januari 1989. Falun.

Klockan 08.45 - 08.50.

Anonyma vittnen.

Min fru och jag var ute med våra hundar på morgonen. Vi var på väg tillbaka till vårt hus. Ca 200 meter före ser man ut över åkrar och en liten dalgång. Jag tittade österut för att se om det fanns några djur där. Jag tittade även över grannens silo och fick då i horisonten se ett föremål, vars storlek kan stämma med en femtioöring på utsträckt arm. Den var klart lysande och verkade stå stilla. Sedan började den att sväva mot söder, formen var tydligt avgränsad, den var likt ett mynt från sidan. Den låg inte helt horisontellt utan lutade ca 20 grader med den sydligaste änden högst. Den hade denna lutning när den gled fram i luften. Jag sade till min fru att titta även hon. Föremålet kunde ses mot en helt molnfri himmel. Högre upp på himlen fanns det täta moln som hade färgats röda av den uppgående solen. Föremålet försvann nedåt - bakåt. Det rörde sig sakta. Det såg ut som en lampa rörde sig runt föremålet eller att föremålet i seg självt vred sig runt. Det var klart vitt lysande hela tiden. Obstdiden var ca 5 minuter.

Den 21 februari 1989. Grängesberg.

Vi låter här mannen berätta med egna ord: Den 21/2 åkte jag bil från Grängesberg mot Ludvika. Klockan var ca 20.20 då jag fick se en starkt lysande mörkröd punkt. Det varade ca 2-3 sek. Jag skulle tro att avståndet fram till Punkten var 7 - 10 km. Jag var då exakt mellan Blötberget och Sörvik. Punkten syntes på låg höjd, något nedanför trädtopparna. Kan ej säga om det rörde sig. Vädret var klart, vindstilla och -2 grader.

FRÅN

UNDERSÖKNINGSGRUPPEN.

Kommentar till Ufo-händelserna den 7 december 1988.

Tyvärr så har vi missat många bra rapporter som blev anmälda på telefon under december. Militären gick ut i Mass-media och dementerade våra vittnens observationer, som ett mycket naturligt fenomen: "flygplan" från Oslo med kondensstrimma.

Vad militären inte brydde sig om, var att intervjua vittnena personligen, för då hade det klart framgått att varken tid eller väderstreck stämde med Oslo-planet.

Enligt militären har Oslo-planet cirkulerat hela dagen lång över Dalarna på både låg och hög höjd. Planet kunde dessutom stå stilla och sedan färdats ut och sedan accelerera med stor fart. Det märkliga var att det också var helt ljudlöst. På nära håll hade planet inga vingar. En ny konstruktion?

Tänk vad lätt det är för myndigheter att omyndigförklara oss vanliga medelmåttor. Vore kul att höra er åsikt, Ni som läser detta.

BRODERADE TYGEMBLEM!

KÖP FÖRENINGENS
EGET EMBLEM...
LÄMPLIGT ATT SÄTTA
PÅ JACKOR, VÄSKOR
O. DYL.
VITT MOTIV PÅ BLÅ
BOTTEN.

PRIS: 20:-

BESTÄLL SKRIFTLIGEN
TILL FÖRENINGENS ADRESS
ELLER RING:

GUDRUN 0240-79146 eller INGMARIE 040-71315

Det finns också en möjlighet att UFO:t fick en skada av något slag, t.ex. att filter eller andra apparater täpptes till av alger från tanken. Om det är ett riktigt antagande, så är också UFO-nauter utsatta för misslyckanden.

Eller utför de trick för att sätta igång tankeverksamheten och/eller framkalla förvirring?

LENA TROR PÅ UFO!

Att smålänningar står med båda fötterna på jorden visste vi väl redan. Lena Philipsson är inte något undantag. Hon tror varken på Gud eller ett liv efter döden och har aldrig haft en övernaturlig upplevelse. Däremot tror hon på UFO och att Jesus har funnits - men att han var en rymdmänniska!

SOLSKEPPET -

Solskeppet
seglade utar, vind
löslöst kringglidande
Solskeppet brann -
I den enorma vidden
av rymd brann det
av skimrande färger
på strålar av guld
sakta seglande
utan vågor lyftad -

Längre och längre
bortglidande
sakta svinnande
i fjärran -

Ännu i mitt öga
ser jag skeppet
solskeppet brinnande
i andra färger
i andra världar
där jag inte når -
Ut i det okända
av världar -

Vårens stjärnhimmel.

Venus är morgonstjärna.

15 mars, upp 06-13 - ned 17.37.

Mars upp 07.19 - ned 01.14.

Jupiter upp 07.36 - ned 00.46.

Jupiter och Mars står mycket nära varann - Mars till höger om den ljusstarka Jupiter i Oxens stjärnbild.

Den röda stjärnan till vänster om Jupiter är Aldebaran i Oxen.

Vårdagjämningen infaller den 20 mars.

Sommartiden börjar den 26 mars.

Orion är den dominerande Stjärnbilden.

Sirius den starkast lysande stjärnan snett nedanför Orions bälte.

Avståndet till Sirius är 9 ljusår.

ORION

 SIRIUS

KORVGRILLNING

Söndag den 21 Maj 1989

Kl 17.00

I Stimmerbo Smedjebacken

Ring 0240/79146 eller 0240/71315 eller 0225/51426

Om Du vill vara med. Det blir OBS-kväll efteråt.

Det blir i form av Knytkalas så tag med det Du vill äta och dricka samt något varmt att ta på Dej.

Glöm inte det goda humöret.

FINNS ATT KÖPA FRÅN VÄSTERBERGSLAGENS -UFO-för
Postgiro 16099-4

Sammanställningar av UFO-rapporter.

Sammanställning 1985 35:- kronor

Sammanställning 1986 40:- kronor

Sammanställning 1988 20:- kronor

Klistermärken 1:- kr st

Tygdekaler 20:- kr st

Gamla UFO-NYTT 5:- kr st

Reklamtändstiksaskar 1:- kr st

Bokutlåning 5:- st +porto

Postgiro 16099-4

Söndag kväll den 6 nov.1988.

Ett ungt par i Vittsjö, Susanne Hansson och Mikael Olofsson, ringer till Stig Aggestad på rapportcentralen och berättar om en UFO-upplevelse av ovanligt slag. Han ger dem rådet att vända sig till en tidning för att få flera vittnen att höra av sig.

Vi klipper följande ur tidningen Norra Skåne:

kunde ha varit och skämtade om UFO:s.

- När vi efter ett tag skulle köra hem till Vittsjö fick vi för oss att köra i den riktning vi hade sett fenomenet försvinna, berättar paret vidare.

Vi tittade oss omkring medan vi körde längs Verumsvägen, förbi golfbanan - där såg vi inget märkligt - förbi Mölleröd och vek av mot Bjärnum. Sedan tog vi en genväg hemåt förbi Björkefalla.

- Där såg vi något konstigt på himlen, en moln- eller gasaktig bildning i form av en svamp eller, om man så vill, i form av ett snapsglas. På ömse sidor "foten" var det skarpa ljussken. Också detta förflyttade sig, på ett ryckigt sätt.

Susanne utropade spontant "en tromb". Vi körde efter men ibland försvann det ur sikte.

Framme i Vittsjö igen körde paret över Gunnarstorp och kom så småningom fram till korsvägen vid golfbanan.

- Eftersom vi inte längre såg något hade vi beslutat oss för att köra hem, berättar de.

Men då hände det underliga.

- Jag upptäckte först att klubbstugan på golfbanan var belyst, säger Susanne. Där hade ju varit mörkt när vi passerade tidigare, bortsett från någon lampa. Men jag sade aldrig något högt.

- Jag för min del upptäckte hur hela skogen bortom golfbanan var upplyst, berättar Mikael. Men jag hann aldrig säga något till Susanne förrän jag lade märke till flera lysande lampor i en svacka, det vill säga vid golfbanans avslagsplats.

- Där, skrek Mikeal och pekade.

□ ALDRIG GLÖMMA

Ett mycket stort föremål, som täckte ungefär hela svackan och kanske mellan 75 och 100 meters bredd, svävade ett stycke över marken.

- Jag kommer aldrig att glömma den synen, säger Susanne. Föremålet var tämligen platt men försett med många lampor. Nu lyste det i flera färger, rött, gult och grönt. Speciellt det gröna skenet var väldigt intensivt.

Vi körde sakta förbi medan vi tittade.

- Men jag blev så rädd att jag skrek åt Mikael att skynda sig iväg, säger Susanne. Vi hade barnen med oss. Annars kanske vi hade stannat.

Nu körde paret raka vägen hem till svärföräldrarna, där man varit tidigare på kvällen. De ville ha ett vittne till vad de sett.

- Svärfar - han arbetar för övrigt på golfbanan - följde med oss och följde med tillbaka till golfbanan, berättar Susanne. Han hade ju sett

det som vi först trodde var ett störtande flygplan. Trots detta var han skeptisk. När vi kom tillbaka till golfbanan hade det svävande föremålet försvunnit.

Däremot observerade vi den molnaktiga och delvis lysande svampformationen återigen.

- Då rörde det sig i riktning mot Osby. När vi vände hemåt såg jag i backspegeln hur det närmade sig oss igen. Vi såg skenet allihop.

□ KOLLADE I DAGSLJUS

På måndagsmorgonen åkte Mikael ut till golfbanan för att försöka utröna vad det var man sett.

- Jag kunde inte upptäcka några spår av någonting. Andra som befann sig på golfbanan var delvis skeptiska till berättelsen.

Men även om min far inte vill tolka det han sett som ett rymdskepp stödde han min berättelse. Han hade ju själv registrerat det oförklarliga fenomenet.

Susanne och Mikael utsätter sig för risken att mötas av en hel del spefulla blickar och kommentarer genom att berättat den fantastiska historien.

- Dessvärre var det folktomt så sent på kvällen säger de, den enda vi såg var en bilist i en Volvo som körde om oss i hög

hastighet just i närheten av golfbanan.

□ BLÄNDANDE SKEN

Det hela började med att paret var hemma hos Mikaelns föräldrar på Porrarpsvägen strax söder om Vittsjö. Vid 21-tiden satt Susanne i soffan, vänd mot fönstret, och ammade sin yngsta. Plötsligt får hon se ett skarpt ljussken på himlen och utropar: ett flygplan störtar!

Hon och svärfadern rusar fram till fönstret medan Mikael tar sig ut på gårdsplanen.

- Då upptäcker vi att det inte är ett flygplan utan att det är ett föremål försett med flera starka lampor som glider neråt och bortåt i tämligen maklig hastighet. Trots att det avger ett bländande sken kan vi titta på det eftersom det befinner sig på relativt stort avstånd från oss.

- Det märkliga är att det inte lät det minsta, säger Mikael. Det var alldeles knäpp tyst ute.

Sedan föremålet försvunnit bort över himlen - det tog bara dryga halvminuten - satte man sig till bords och pratade. Man spekulerade över vad det

14
Den 9 nov. får tidningen flera rapporter:

En lantbrukare, Jan Sjöstrand, larmade polisen redan tre timmar tidigare än Mikael Olofsson i Vittsjö. Han trodde att ett flygplan skulle stöta i skogen.

Två lantbrukare till, Niklas Willysson och Anders Bengtsson i Harastorp, observerade var för sig det underliga planet. De berättar för tidningen:

HÄSSLEHOLM. Det var inte bara Mikael och Susanne i Vittsjö utan också en lantbrukare från Röke som ringde till polisen om sina iakttagelser av en lågtflygande farkost redan på söndagskvällen.

Vittsjöparets berättelse, som publicerades i tisdagens tidning, får massor av stöd. På tisdagen gick telefonerna varma på redaktionen. Gemensam nämnare för så gott som samtliga berättelser är antingen skarpt ljussken eller en farkost som flög ovanligt lågt och sakta.

Men teorierna växlar. Allt från norrsken till väderballonger eller zeppelinare.

Mest frapperande är tre lantbrukares berättelser. De bor alla i Harastorp strax norr om Röke.

- Jag var ute med en kompis och provkörde en bil, vid åttatiden på söndagskvällen, berättar Jan Sjöstrand.

Plötsligt fick se starkt ljus ovanför trädkropparna. Vi stannade för att vi skulle höra om det var en helikopter eller ett flygplan. Men när vi slog av motorn hördes inget alls. Men det färdades så lågt och var så stort att vi var övertygade om att det skulle stöta i skogen. Därför åkte vi hem och ringde till polisen i Hässleholm.

Att så har skett bekräftas också av vakthavande befäl. Men rapporten om det lågtflygande planet föranledde ingen åtgärd.

□ BLÅ SKEN

Ungefär samtidigt går Niklas Willysson på sin gård ett stycke därifrån just ut från stallet.

- Jag tittar upp mot himlen och får se ett jättestort plan med blåaktigt starkt, blinkande sken. Det första som slår mig är att det påminner om de stora amerikanska bombflygen. Jag uppfattar visserligen vare sig vingar eller stjärtparti. Att jag inte ser vingarna tänker jag beror på att jag ser det från sidan.
- Hemma sade jag sedan att det var konstigt att man hade så sena flygövningar.

I samma veva sitter Elin och Anders Bengtsson, något hundratal meter från Jan Sjöstrands gård, och tittar på TV.

□ GLIDFLÖG

De är vända mot fönstret.

- Vad är det där för sken, utropar Ellen.

- Det var lika skarpt som det en blixtn producerar, beskriver Anders. Vi går båda och ställer oss vid fönstret.

- Vilket egendomligt flygplan som går så sakta, kommenterade Ellen och tillade att "det kan aldrig gå fritt från träden, det flyger så lågt".

Anders berättar att farkosten

föreföll vara bara 50 meter ovanför trädkropparna och det blinkade med ett par sekunders intervall.

- Jag trodde det skulle "falla ner". Här brukar passera många flyg, men de är annorlunda. Trafikflyg går inte på den höjden. Dessutom var hastigheten så låg, det liksom glidflög.

Först senare, när man träffas, kommer de olika harastorpsborna att prata om sina iakttagelser.

□ INTE SKÄMMAS

- När vi sedan såg artikeln med vittsjöparets berättelse beslutade vi ringa till tidningen, säger Niklas Willysson.

De ska inte behöva skämmas för att de berättat vad de sett. Vi har sett ungefär samma fenomen, oberoende av varandra.

Till skillnad från de övriga hörde Niklas ljud.

- Jag stod och tittade på det i några minuter, det var en sådan otrolig syn. Först var det alldeles tyst. Men plötsligt gav det ett ljud ifrån sig, ungefär sådant ljud som avges när ett flygplan gör en loop, och det försvinner sin väg.

Luftrummet över Röke trafikerar ibland av militärflyg. På flygflottillen i Ängelholm uppger emellertid tjänstgörande befäl på tisdagen, att man inte varit ute vid den aktuella tidpunkten.

Polisen i Hässleholm hänvisar vittnena till UFO-Sverige och gör ingen egen utredning. Militären är intresserad, men har inga förklaringar till fenomenet. Ingen militär flygaktivitet har förekommit i området. Presschefen på F 10 i Ängelholm säger: "Har ingen aning om vad de kan ha sett. ---
Men det här är inget att skratta åt! Vi har i alla fall ansvar för det här luftrummet."

Supraledande materia ändrar världsbilden:

EN BÅT VID RYMDENS HORISONT

Efter 1987 års nobelpris i fysik, alla skrifter, TV-program och rapporter om det som kallats århundradets viktigaste och största tekniska upptäckt — supraledare vid högre temperaturer — vet säkert alla vad supraledare är!

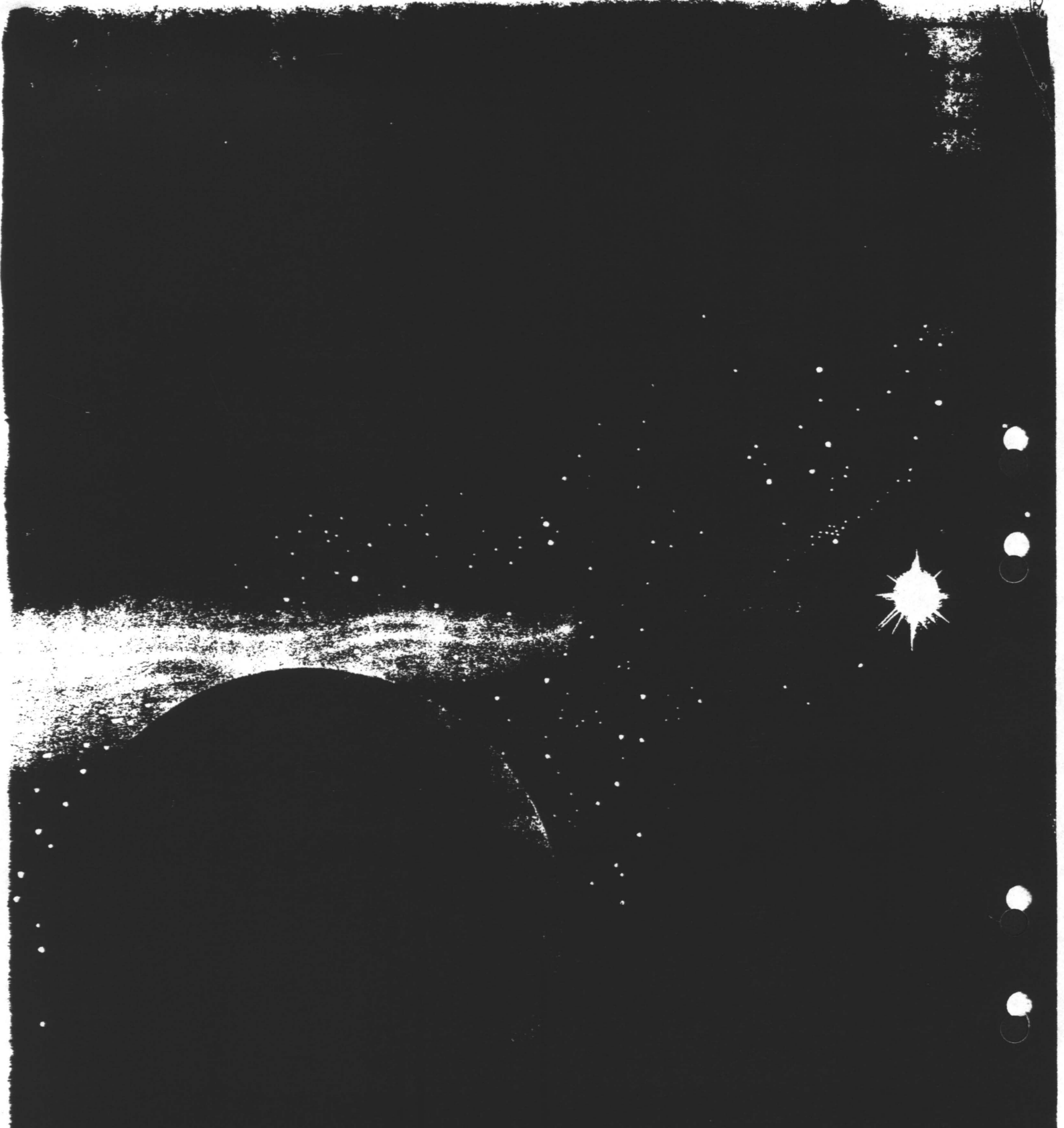
Eller...?

För vad är supraledare egentligen?

Ja, där finns nog plats för ännu ett nobelpris. För i dag är det ingen som vet svaret på den frågan.

Men det gör ju fenomenet extra spännande!

Av Anders G-son Öfwerström Illustration: Bosse Falk

■ När jag gick i skolan fick jag, som alla på den tiden (jag är nu 53 år) lära mig **Sanningen**. Det var Guds budord och Euklides axiom. Det tog allt för lång tid innan nya tankar ens fick nämnas i skolorna. Trots att nästan **allt** hände just under de åren.

Vi som tillhör min generation har ju onekligen fått leva i en tekniskt/vetenskaplig tidsålder som aldrig tidigare i historien, och sannolikt aldrig senare!

Den då moderna naturvetenskapen,

som växt fram som en gren av filosofin, förväntades att ge oss den Slutliga Absoluta Sanningen. Men så kom den där vithåriga figuren som i dag är modell för alla serietidningars s.k. genier och Euklides raka linje fick så att säga boja sig för Einsteins krökta rum.

Relativiteteten, men först det vi kanske lite felaktigt brukar kalla **ljusdualismen**, slog undan fötterna för Sanningens Fader. Och så tvingades vi byta den mot det vi numera känner som modelltänkandet.

Nu hoppar jag över (det här är ju trots allt en teknisk artikel!?) det faktum att alla andra stora genier tycktes komma ungefär samtidigt och ytterligare förvirra vår världsbild — jag tänker på Freud och Darwin.

Hur många Sanningar vi har tvingats överge bara under de senaste 50 åren har i varje fall jag mist räkningen på.

Gud kanske finns kvar, i varje fall för många av oss, men inte som den gamla hederliga farbrorn med vitt ►

17
► skägg, utan mera som det evigt oförklarliga undret som är Skapelsen av livet. Den Sanningen lär nog ingen kunna ta ifrån oss.

Är verkligheten platt eller...

Men under många hundra år av kyrkans monopol blev Sanningen ett direkt hinder för vår utveckling, som paradoxalt nog gjorde oss helt blinda även för de enklaste sanningar eller självklarheter. När vi trodde att jorden var platt kunde vi ju inte förklara ens varför en båt försvann bakom horisonten!

Nu är det dags för Ohms lag — som för oss elektro- och teletekniker hittills varit närmast ett Euklidiskt axiom.

Allt skall ha resistans! Därmed basta!

Men det gäller inte supraleddare. Där är resistansen alltid lika med noll! Och hade Newton levt i dag och så att säga, sett sitt "apple" stiga upp och flyta fritt mot alla invanda föreställningar... ja, då hade han kanske fått höga utgifter för psykoterapi!

Men vad har nu det här filosofiska svamlet att göra i en teknisk/vetenskaplig artikel i den kunskapsrika tidsålder som vår?

Jo, helt enkelt eftersom likheterna mellan grekernas studier av bärnstenar, båten som försvinner vid den platta jordens horisont och dagens lika oförklarade fenomen: supraleddare, är såvårt att bortse ifrån. Förklaringen nu, kan liksom då, ligga just i att vi försöker finna en passande modell inom ramen för den övergripande uppfattning vi just nu har om universum. Men tänk om modellen är "platt" och verkligheten är "rund"?

Om universum är supraleddande...

Just nu är det väldigt tillåtet att spekulera — för ingen vet vad supraleddare som fenomen egentligen är. Det är så att säga fritt fram för vem som helst.

Vi vet bara en sak — att det är nåt väldigt uppkäftigt! Och det är rent förbaskat spännande!

Det finns en teori som enkelt uttryckt handlar om "parelektroner", men den har inte haft någon större framgång, och någon ny modell har ingen hittat — ännu!

Ingenting talar därför emot tanken att fenomenet supraleddare kan nå samma dignitet som det vi populärt kallar relativitet och det krökta rummet, dvs avslöja hittills dolda hemligheter om själva kosmos, universums natur.

Den kyliga bakgrunden

För nästan exakt tjugo år sedan skrev jag en rad artiklar om supraleddare. Men då var det mest en kul kuriositet, och även om en och annan anade vad som skulle komma, tror jag inte det var många som trodde att vår generation skulle få uppleva det som nu sker.

Så här skrev jag i en av den tidens artiklar:

"Framför oss på bordet står en tubliknande glasbehållare som förefaller att innehålla kokande vatten. Men vid kanterna tränger det fram ren snö och faller ned på golvet där det snabbt smälter. Den kokande vätskan är inte vatten, utan luft, flytande luft som kokar vid den bistra temperaturen av minus 193 grader C. Behållaren i vilket experimentet utförs består av flera skikt, skilda av vacuumutrymmen. I centrum finns ett smalt, flaskliknande kärl innehållande flytande Helium — efter Helios = sol. Den ädlaste av gaser och en av huvudbeståndsdelarna i solen — det varmaste vi vet — paradoxalt kanske, men nu fungerar den tvärt om. För där inne i glaströret råder rymdens kyla — nära den absoluta nollpunkten — och där händer märkliga saker. Där upphör våra normala naturlagar att gälla. Allt elektriskt mostånd (resistans) försvinner, magneter svävar fritt, burna av en osynlig spegelbild av sitt eget magnetfält."

Och lite längre fram: "Tar man sedan magneten, med hjälp av snöret, och lyfter den en bit uppåt och släpper den igen, så kommer den att söka sig tillbaka till det inritade magnetfältet. Man kan säga att den minns var detta finns. Det här tror man skall få stor betydelse för datatekniken som nu arbetar för att få fram effektivare minnen."

Nå, så ser det inte ut i min PC i dag. Men det beror på att supraleddartekniken stått nästan stilla under dessa tjugo år — legat djupfryst kunde man kanske säga — ja, ända sedan fenomenet först upptäcktes år 1911.

Gör själv en billig supraleddare

Skälet till det är att det inte gick att åstadkomma supraleddare annat än vid några få Kelvingrader eller nära den absoluta nollpunkten! (I Celsius är det minus 273 grader)

För att nå dit fordrades nedkylning i olika steg med Helium som det sista köldmediat. Besvärligt och dyrbart med andra ord.

Revolutionen på bara ett år!

Det tog drygt 70 år efter upptäckten innan de två fysikerna Karl Alex Müller och George Bednorz vid IBM:s forskningsinstitution i Zürich kom med det stora genombrottet. Det skedde redan

1983, men dom höll tyst fram till 1986 för att vara helt säkra.

Och redan året därpå (förra året!), fick dom dela på Nobelpriset. Enbart det visar på vilken nivå deras upptäckt ligger!

Müller och Bednorz hade lyckats blanda ihop några ämnen till en keram av koppar, lantan och barium. Den visade sig ha supraleddande egenskaper redan vid minus ca 243 grader. Sedan gick det snabbt. Idag är vi uppe vid minus 180 grader C. Det låter kanske inte så märkvärdigt, för det är ju fortfarande ganska kyligt!

Men det innebär att fortsatta experiment blivit betydligt billigare. Det räcker med flytande kväve som inte kostar mer än mjölk. Det visar också att det är möjligt att åstadkomma supraleddande material vid högre temperaturer. Och redan i dag finns rapporter från forskare bl a i Japan som lyckats få supraleddande material vid 0 grader — ja, t.o.m. vid rumstemperatur! Men än så länge är dessa nya material instabila och mister snabbt de supraleddande egenskaperna.

Tusenårig historia

Supraleddaren är en keram. Därför kan man säga att dess historia är tusentals år gammal och en fortsättning på sin föregångare — keramiken. Den lerkruka som med tiden blev en konst över hela världen.

En magnetkub svävar fritt ovanför en supraledande platta buren av sitt eget magnetfält. Röken kommer från det flytande kväve som kyler supraledaren. Foto: IBM.

Supraledare är i dag ganska enkla att tillverka. Det går att göra redan i en vanlig fysiksal. Här är det en klass på Skärholmens Gymnasium under ledning av fysikläraren Jan Engstedt — suprapionjär inom svensk skola — som håller flytande kväve för att kyla ned en egentillverkad supraledare. (Foto: Anders Ö.)

Keramik är ju för de flesta mest känt just som krukor, men i dag också porslin. Vi hittar det överallt; tvättställ och toalettstol i badrummet, kakel i köket, tegel i våra hus, tändstift i våra bilar o.s.v.

Med modern högteknologi kunde vi åstadkomma högre tryck och värme. Keramikens lera byttes mot olika oxider och så blev den nya keramen född.

Man bör nog ha i minnet att möjligheterna att blanda material och proportioner är nästan oändliga och ger keramer, var och en med sina speciella egenskaper. Så när Müller och Bednorz hittade den första supraledande keramen var det betydligt svårare än att hitta den där berömda nålen i höstacken.

Under 70-talet började man finna keramer med speciella magnetiska egenskaper. Kombinationer av sådana permanentmagneter och supraledare — som kan sägas vara sina motsatser — liksom helt friktionsfria lager kommer säkert att få många både oväntade och spännande tillämpningar inom bl a el- och datateknik.

Och praktiska, möjliga tillämpningarna lär nog komma ganska snabbt nu när motståndet är brutet så att säga...

Vi kan ju jämföra med transitorn när den kom; liten, skör och menlös. Det var inte många som trodde att den skulle få någon framtid (i varje fall inte på effektsidan!). Men så fick vi ju tyristorn så att säga på köpet.

Eller lasern som nu börjar dyka upp i vårt vardagsliv efter att länge mest har setts som ett science-fictionvapen i det förhoppningsvis aldrig kommande Stjärnornas Krig!

Vart framtiden kan supraleda oss...

Egentligen är det svårare att tänka sig något område där supraledare på ett eller annat sätt inte skulle finna tillämpningar än motsatsen.

Eftersom det elektriska motståndet (resistansen) upphör — det är det som utvecklar värme — är överföring av energi det första man tänker på. Supraledande kraftledningar borde inte ge några förluster.

I en supraledande spole skulle elektricitet kunna lagras på ett oerhört effektivt sätt. Och avsaknaden av värme ger givetvis kompaktare elektroniska apparater. Morgondagens superdator i storlek av en miniräknare? Supraledande minnen för datorer talades det ju om redan för 20 år sedan som framgång av citatet ur min artikel ovan.

Däremot är de nya materialen (som alla keramer) allt för porösa för att klara höga effekter. Man har redan på 60-talet experimenterat för att med supraledare åstadkomma enormt kraftiga magnetfält, bl a för fusionstekniken. Och lyckades med en magnet, stor som en trädrul-

►le, uppnå magnetfält på ca 100 000 Oe. Men sen har det inte talats så mycket om det, vilket säkert beror på besväret med kylningen.

Men jag upplevde samma sak när transistorerna kom (mitt under min ingenjörsutbildning där vi allt för snabbt fick läsa in en tilläggskurs). Vis av den erfarenhet tycker jag inte vi skall vara lika dogmatiska i dag. Vi vet egentligen ingenting om den framtid och utveckling som väntar supralederen.

Friktionsfria farkoster.

Därmed kommer vi in på det andra stora område där supraleedere redan har visat vad den kan; kommunikation.

Supraleedande tåg finns redan i dag i Japan — fast givetvis bara på experimentstadiet. Vilande på magnetfält glider de friktionsfritt fram och lär uppnå extremt höga hastigheter.

Nyligen fick jag se några ganska unika experiment som gjordes på Skärholmens Gymnasium. Med hjälp av KTH och Kanal 1 och ett enkelt recept från en amerikansk tidskrift kunde klassen tillverka sina egna supraleedere.

På ett tvåmeterslångt, centimetersmalt magnetband kunde vi se den lilla runda, svarta, knappt femtioöringstora suprakeramen, nedkyld med flytande kväve från en vanlig kaffethermos, rusa fram.

Det kändes som en nästan otrolig vision av vår framtida fortskaffning. För keramen binds till magnetfältet och kan inte "köra av vägen". Så bakom ratten på en framtida bil kan vi kanske somna — eller sitta i baksätet och läsa Elektronikvärlden.

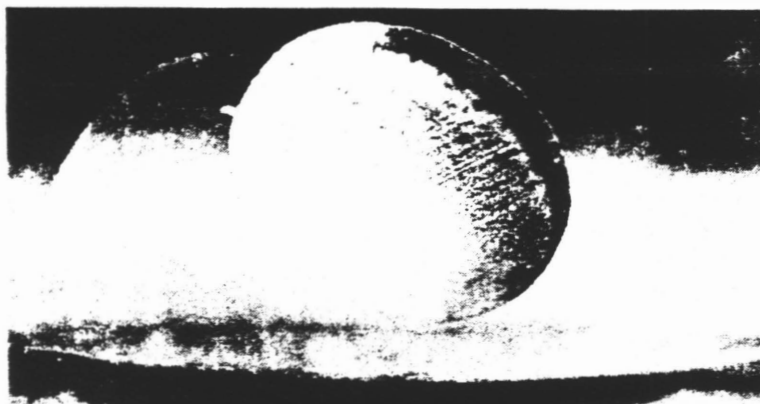
Lösning på UFO-gåtan?!

Ett supraleedande material kan alltså vila på, bindas till och följa magnetiska kraftlinjer.

Redan 1968 träffade jag ett par forskare på Chalmers i Göteborg som hade "vilda" spekulationer om supraleedares framtid. Det var just de åren lika populärt att se flygande tefat (UFO) som det i dag tycks vara att se dom flytande (!).

Och de ganska omfattande rapporter som fanns om dessa UFO:ns rörelser, acceleration, hastigheter o.s.v. var i sig oförklarliga. Men dom här två forskarna var helt säkra. Om det verkligen fanns UFO:s så kunde deras, för oss oförklarliga manövrer, förklaras med att de måste vara byggda av supraleedande material och glida fram på de magnetfält som omger jorden och finns i hela universum. Och varför inte? I dag har dom givetvis mera rätt, eftersom en förutsättning var just att få fram material att bygga en sådan farkost av.

Vissa keramer, som tål extremt höga temperaturer, har redan inneburit väldi-

Det otroliga händer! Sakta reser sig magnetplattan... (Röken kommer från det flytande kvävet. Det är omkring 190 minusgrader.)

... så lämnar plattan marken...

... för att mot de tyngdlagar vi vant oss vid — buren av en osynlig kraft — segla som den nya tidens farkost — vilande på sitt eget magnetfält. (Foto: FOA-Försvarets Forskningsanstalt).

Baka en suprakaka

Det här är receptet på hur de "bakar" din egen supraleedere. Men försiktighet tillrådes. Ämnena är giftiga. Innan du ger dig in i några experiment kan du ringa Jan Engstedt (08-710 05 20 — säkrast vid 14.00 eller 15.00 vardagar). Han har med sin fysikklass nu gjort ett flertal framgångsrika försök och delar gärna med sig av sin erfarenhet.

Recept

1. Blanda: 1,13 gr yttriumoxid, 3,95 gr bariumkarbonat, 2,39 gr kopparoxid
2. Blanda och mal noga i mortel (minst 10 min)
3. "Baka" vid 950 °C i 6—8 tim (över en natt)
4. Upprepa malning under 2 ovan
5. Pressa till plattor (pellets)
6. "Baka" som under 3, nu med syretillförsel

OBS.

Måtten ovan kan givetvis ändras, men den inbördes proportionen är mycket viktig! Mest kritiskt är långsam avsvälning (ca 100 °C per timme) — det gäller speciellt vid temperaturer mellan 730 och 400 °C

ga framsteg inom rymdtekniken. Vad kan vi inte då vänta oss av supraleedere inom det området.

Jag läste på höstkanten 1987 en artikel om supraleedere i en känd teknisk tidskrift. Där talade någon om att göra "flygplansvingar supraleedande för att kunna vila på magnetfälten som omger jorden".

Ett annat "geni" hade dock räknat ut att nåt sånt inte skulle vara möjligt. Magnetfältet ansågs vara för svagt!

Spekulationer på den här nivån får vi säkert leva med ett bra tag. Men flygplansvingar är ju faktiskt byggda utifrån helt andra premisser — för att på bästa sätt utnyttja ett helt annat medium: luften.

Jules Verne reste till månen i en luftballong, men han skrev ju bra! Fast det lär nog vara lika stor skillnad mellan flygplansvingen och en möjlig framtida, supraleedande farkost. Men säkert lär det väcka fantasin hos någon nutida Jules Verne!

Ännu vet vi, som sagts, inte ens vad supraleedere är. Innan dess skall vi nog betrakta alla spekulationer som... just, enbart spekulationer.

Men vad supraleedere som fenomen än må visa sig vara är det nog ingen som förnekar att det är något av de mest spännande och fascinerande inom teknik och naturvetenskap som vi har framför oss.

Inga UFO:n i sändningen

Riksradiön sände direkttv från en utflykt med Västerbergslagens UFO-förbund till Stimmerbo på

Inga UFO:n men det hade vi inte räknat med heller, säger Gudrun Andersson, förbundens ordförande.

De kunde de i det stjärnkla väder under utflykten studera UFO:n under mörkelsen.

De två av förbundets medlemmar hade brygt en ballong som sändes upp för att demonstrera hur svårt det är att beräkna storlek och avstånd när man ser ett föremål i luften.

Ballongen såg ut att vara mycket längre bort än vad den i själva verket var, säger Gudrun Andersson. Det visar hur lätt det kan vara att misstolka sina observationer.

I sändningen berättade två medlemmar om de okända föremål de sett i luften.

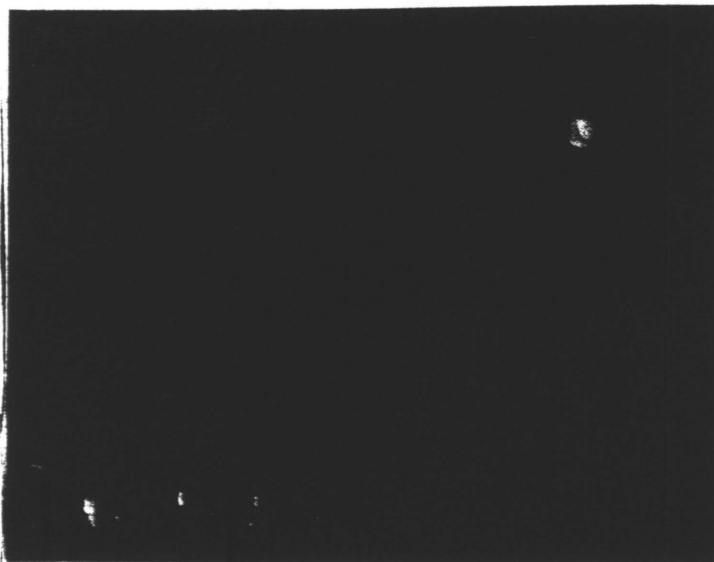
Sändningen från Stimmerbo inlämnades i radios ungdomsprogram "M" och följdes upp av ett telefonintervju där människor hade fått säga sina åsikter och berätta om de sett.

Andersson tycker att UFO-fenomenet är en delvis felaktig bild av UFO-fenomen när de presenteras som utomjordiska väsen.

De kan vara naturliga fenomen. Det vi vill är att de inte ska gå in och undergräva den som ligger bakom observationerna.

Mörker och kyla i väder som på UFO-feldn vänster: Birgit Särngström, Gudrun Andersson, Thor-Erik Andersson och Erik Eriksson.

En liten varmluftsballong användes också i UFO-spänningen.

Jag satt hjälplös i bilen och trodde min sista stund var kommen – vad skulle hända när det otroliga ljuset nådde mig...

Birgitta Flodén står på förstugubron utanför det timrade **hålsingehuset** i lilla Hertsjö utanför Bollnäs. Allvarlig och fundersam spanar hon ut över trädtopparna och upp mot himlen.

● Vad var det hon såg den mörka augustinatten för ett par år sedan? Vad var det egentligen som dolde sig där uppe i den nattsvarta himlen?

● Simon, hennes knappt halvgamla riesenschauzervalp, svansar lekfullt runt henne och får henne att vakna upp ur tankarna. Hon smälter lite för sig själv liksom för att skaka av sig känslan av obehag och går in i stugvärmnen.

– Det var en mycket märklig upplevelse, säger hon lite dröjande medan hon drar sig till minnes. Hennes pigga ögon är intensivt blå och då och då tittar hon ut genom köksfönstret nästan som om hon ville försäkra sig om att det verkligen inte finns någonting därute.

Birgitta bor inte ensam med hundarna Simon och Selma i det genuina 1800-talshuset. Där bor också hennes man och deras tre barn. På den stora gräsmattan framför huset finns gungor och en spännande linbana som äventyrligt leder sin passagerare från den ena sidan ankdammen till den andra. Men nu är det öde där ute bland leksaker.

● Det är bara Birgitta som är hemma. Efter sjutton år har hon slutat som sjuksköterska och börjat studera för att byta yrke. Studierna sköter hon på distans och därför kan hon vara hemma ganska mycket. Det passar henne utmärkt eftersom hunden Selma ganska nyligen fått elva valpar och behövt mycket omvårdnad. Simon är från den kullen och han är den enda valp Birgitta tänkt behålla själv.

De andra har redan fått nya hem.

Vid sidan om det stora allmogeskåpet i köket hänger en tavla som Birgitta själv har målat.

– Att måla, pyssla med hun-

Det händer ibland när Birgitta Flodén varit ute med hundarna att hon stannar i trädgården och tittar upp mot den mörka kvällshimlen. Vad är det egentligen som finns där uppe?

Hon är inte rädd och skrädd längre. Men hon kommer aldrig att glömma den skräck som hon och kollegan Eva i nattpatrullen upplevde. Ett enormt bländande ljussken dök upp framför bilen – plötsligt började det röra sig mot dem...

AV CECILIA AHLSTEDT FOTO: ANDERS JAHRNER
TECKNING: KRISTIAN NORDSTRÖM

darna och att motionera är mina stora fritidssysselsättningar, summerar Birgitta kort och blygsamt. Varje år springer jag och min man Lidingöloppet, vi kör Vasaloppet och simmar Vansbrosimningen, så det gäller minsann att hålla sig i form.

Nattpatrullen

För två år sedan, när den märkliga händelsen inträffade, jobbade Birgitta fortfarande som sjuksköterska. Hon var distriktssköterska och ingick i en nattpatrull, som gjorde hembesök hos patienter som behövde nattsjukvård, men också hos dem som blivit akut sjuka.

– Avstånden är så stora här, förklarar Birgitta. För att folk skulle slippa att resan så långt med sjuka barn, kunde de istället ringa till oss.

Varje patrull bestod av två personer och Birgitta och hennes kollega Eva hade sitt distrikt i Ovanåkers kommun, strax väster om Bollnäs.

– Det var i slutet av augusti. Luften var klar och hög, stjärnorna och månen syntes tydligt och framåt morgonen började det bli lite småkallt.

Ett enormt ljussken dök upp framför bilen med Birgitta och kollegan Eva. Det hade formen av en kon och konen var fylld med ett vitt, kallt och bländande intensivt ljus – stort som ett hyreshus...

nen. Men innerst inne visste jag ju att det inte fanns någon idrottsplats åt det hållet.

Nu tittade också Eva dit Birgitta pekade och även hon häpnade över det hon såg. Hon kunde inte fortsätta köra, utan stannade vid vägkanten och slog av motorn. Det blev dödstyst.

De befann sig mitt inne i centrala Edsbyn, strax utanför ett daghem. Långt bortanför husen alldeles ovanför trädtopparna fanns det märkliga – ett enormt ljussken.

– Det är omöjligt att säga hur långt borta det befann sig, kanske rörde det sig om två eller rent av fem kilometer. Oavsett avståndet måste det varit något jättelikt.

Ett intensivt bländande sken

Birgitta funderar en stund för att hitta något att jämföra med.

– Kanske var det stort som ett hyreshus, säger hon till sist. Till formen såg det ut som en

tratt eller kon, smalare upptill och bredare nertill. Konturerna var knivskarpa mot den svarta himlen.

Birgitta hämtar en penna och ritar upp formen på ett papper.
- Konen var fylld av ett vitt, kallt och bländande intensivt ljus. Det gjorde nästan ont i ögonen att titta på det.

Eva och Birgitta stirrade på ljuset och upprepade ständigt frågan "vad är det för något?" Mer kunde de inte få fram. Så började plötsligt ljuset att röra sig i riktning mot dem. På samma nivå och lika ljudlöst som ti-

digare gled det fram genom den mörka natten. Skogen och husen skymde sikten och gjorde det omöjligt att se var eller hur det slutade, om ljuset fortsatte att skina ner på marken.

- Vi kunde inte heller se varifrån ljuset kom. Det måste ju rimligtvis ha funnits en ljuskälla ovanför, men den syntes inte.

Fenomenet fortsatte att närma sig Edsbyn och bilen.

- Det var fruktansvärt obehagligt. Jag kände mig så liten och hjälplös. Jag trodde att min sista stund var kommen och undrade förtvivlat vad som

skulle hända när ljuset nådde fram till oss.

Men så, lika plötsligt som ljuset satt sig i rörelse, stannade det. Där stod det i någon sekund, hängande i himlen som en ofantlig strålkastare.

- Sedan gjorde det en vändning och for tillbaka åt samma håll som det kommit. Samtidigt var det som om någon slagit till en strömbrytare så att ljuset släcktes. Det försvann inte helt, men av den tidigare så skarpt avgränsade ljuskroppen fanns det bara kvar en svag dimma av ljus som virvlade omkring.

Det liknade nästan en trollformel när det tynade bort och försvann.

Birgitta kände sig alldeles omtumlad av det som hänt. Känslorna var blandade, den paralyserande rädslan avtog och ersattes snart av nyfikenhet, samtidigt som hon fortfarande kände sig både skräddad och lite chockad.

En minut av skräck

- Vi började faktiskt helt planlöst att åka åt det hållet där vi sett ljuset. Det var så dumt att tro att vi

(Forts på sid 46)

7

Jag satt hjälplös...

(Forts från sid 7)

skulle kunna se mer, men vi ville så gärna få klarhet. Det visade sig snart att det inte fanns några vägar åt det hållet och vi fick ge upp.

En minut hade det märkliga skådespelet varat, en minut som varit fylld av skräck och undran och som väckte många frågor. Vad kunde det ha varit?

Månen och stjärnorna hade ju synt sig tydligt den natten och gick inte att ta fel på. Ett flygplan eller en helikopter skulle inte kunna sprida ett så enormt stort och skarpt ljus.

- Resten av natten ägnade vi åt att tala om det och diskutera alla tänkbara förklaringar med varandra och de övriga kollegerna. Men ingen kunde komma på någonting som kunde stämma in på det vi sett.

De närmaste dygnet upptogs Birgittas tankar helt och hållet av den märkliga upplevelsen. Hela tiden återkom hon till den och kunde inte skaka av sig känslan av förundran och obehag. Hon önskade nästan att hon eller någon annan skulle se ljuset igen och ge det en naturligt förklaring.

- Sådana händelser är liksom för stora för oss människor, vi blir så små inför det oförklarliga.

Birgittas man, som är psykolog och liksom Birgitta en samsad och rationellt tänkande människa, menade att det inte var mycket att fundera över. Givetvis hade ljuset en naturlig och mycket enkel förklaring.

- Jag hade så gärna velat tro honom om jag bara kunnat. Men den som själv inte sett något sådant kan inte föreställa sig hur det är.

Birgitta möttes varken av tvivel eller misstro när hon berättade om sin upplevelse, men ändå var hon försiktig och vände sig bara till folk hon kände väl.

- Man vet ju aldrig hur folk reagerar. Jag påstår absolut inte att jag sett ett flygande tefat eller att något annat onaturligt skulle ha inträffat, men jag kan ju å andra sidan inte förklara vad det var jag såg.

Ett tag trodde jag faktiskt inte att jag skulle kunna bli riktigt normal igen efter det här. Det var för mycket och för stort på något sätt.

Fler såg samma syn

Birgitta sitter tyst en stund och tittar ut genom köksfönstret.

- Det finns inte ord nog att beskriva det, säger hon och skyndar sig att le.

Efter den första tidens grubblande beslöt sig Eva och Birgitta trots allt att berätta om sin syn för ortstidningen. Kanske skulle det kunna hjälpa dem att hitta källan till ljuset.

- Vi ville också gärna veta om det var fler än vi som sett det underliga fenomenet.

Det var det faktiskt. En bonde, som bor alldeles intill Hertsjö, börde genast av sig. Han hade sett samma sak, i samma väderstreck och vid ungefär samma tid, men inte heller han kunde hitta någon vettig grund för det starka skenet. Även en lokförare som kört norrut från Stockholm hade sett ett märkligt sken i trakten av Bollnäs, men om det var vid samma tidpunkt eller i samma riktning som de andra observationerna gjordes vet ingen.

De efterforskningar som ortstidningen gjorde härledde ljuset till Kolahalvön och raketuppskjutningarna där.

- Jag har visserligen ingen aning om hur de skulle kunna se ut, men jag har väldigt svårt för att tro på den förklaringen, säger Birgitta och skakar misstroget på huvudet. Det hade varit enkelt och bra att göra det, men jag kan bara inte. Ljusfenomenet jag såg passar helt enkelt inte in på den beskrivningen.

När Eva och Birgitta fått tid på sig att tänka och prata av sig ändrades också deras inställning. Deras iver att hitta en förklaring byttes till att de överhuvud taget inte ville höras talas om händelsen mer.

- Det blev ett sätt att värja sig mot det oförklarliga och oförståeliga. Vi sköt alltihop framför oss så att vi skulle slippa bekymra oss mer.

På så sätt sjönk känslorna och tankarna undan. Nu, efter drygt två år, funderar Birgitta nästan aldrig över vad som hände den natten.

- Jag känner mig inte ett dugg rädd längre, men det händer ibland, när jag varit ute med hundarna den sista kvällsrundan, att jag blir stående i trädgården och tittar upp mot den mörka natthimlen och undrar vad som egentligen finns där uppe...

TREVLIG
SOMMAR